

[Accueil](#)[Revenir à l'accueil](#)[Collection Mythologiae libri decem, Francfort, André Wechel, 1581](#)[Collection Mythologia, Francfort, 1581 - Livre III](#)[Item Mythologia, Francfort, 1581 - III, 07 : De Minoe](#)

Mythologia, Francfort, 1581 - III, 07 : De Minoe

Auteur(s) : Conti, Natale

Collection Mythologia, Francfort, 1581 - Livre X

Ce document a pour résumé :

[Mythologia, Francfort, 1581 - X \[24\] : De iudicibus inferorum](#)

Collection Mythologia, Venise, 1567 - Livre III

Ce document est une version augmentée de :

[Mythologia, Venise, 1567 - III, 07 : De Minoe](#)

Collection Mythologie, Paris, 1627 - Livre III

[Mythologie, Paris, 1627 - III, 08 : De Minos](#) est une transformation de ce document

Collection Mythologie, Lyon, 1612 - Livre III

[Mythologie, Lyon, 1612 - III, 07 : De Minos](#) est une traduction de ce document

Informations sur la notice

Auteurs de la noticeÉquipe Mythologia

Mentions légales

- Fiche : Projet Mythologia (CRIMEL, URCA ; IUF) ; projet EMAN, Thalim (CNRS-ENS-Sorbonne Nouvelle). Licence Creative Commons Attribution - Partage à l'Identique 3.0 (CC BY-SA 3.0 FR)
- Images : Münchener DigitalisierungsZentrum (MDZ).

Présentation du document

PublicationFrancfort, André Wechel, 1581

ExemplaireRegensburg (Allemagne), Staatliche Bibliothek, 999/Hist.pol.1307

Formatin-8

langue(s)

- Grec ancien
- Latin

Paginationp. 211-213

Des dieux, des monstres et des humains

Entités mythologiques, historiques et religieuses [Minos](#)

Notice créée par [Équipe Mythologia](#) Notice créée le 28/12/2018 Dernière modification le 25/11/2024

Filias sunt arbitrari. Diuinus præterea Plato Parcas Necessita-
tis filias nominauit in duodecimo dialogo de Rep. quoniam
supplicia, quæ pro rebus gestis hominibus debentur, necessa-
rio subeunda sunt, neque quispiam vir malus Dei vindictam
instamdenique effugere potest. Hæ dictæ sunt in spelunca
quadam obscura habitare solitæ, quoniam occulta sunt Dei
iudicia, neque statim ad sceleratos homines conuolant suppli-
cia, verum vbi opportunum tempus vindictæ Dei accesserit,
nulla neque arx munitissima, neque legio peditum, aut cata-
phactorum equitum præsidia possunt ab homine nefario
Dei vindictam depellere vel retardare. Atque hæc dicta sint de
Parcis, pro quarum arbitrio animæ ad inferos accedere puta-
bantur: nunc de iudicibus inferorum dicamus.

De Minor. CAP. VII.

SED quoniam vulgus imperitorum non facillè intellige-
bat, omnes animi nostri recessus, omnesque cogitationes
Deo esse conspicuas, quare vel præmia vel supplicia singu-
lis pro meritis tribuerentur: idcirco necesse fuit crassa quadam
& populari ratione hominibus id fieri aliquo pacto persuade-
re: quare iudices & tortores animarum post mortem apud in-
feros constituti sunt, qui singulos confiteri sua scelera cogere-
rent, vt singulis deinde vel præmia vel supplicia pro seuerorum
iudicum sententia darentur. Inter hos iudices præcipuum lo-
cum obtinuit Minos Rex Cretæ Iouis filius, de quo ita scripsit
Homerus in lib. ̑. Odysl.

Ἰὼς ἦται Μίνω κίον Λιὸς ἀγλαῖον υἱὸν
χρῆσται σκῆπτρον ἔχοντα, θεῖαι δὲ βίοντα τικίαντα
ἦδ' ἄριστ' οἱ δὲ μιν ἀμφὶ δίκας ἔσαντο ἀνικτα
καὶ βροτὶ ἐπιότιε τὰ κατ' ἀρνυπυλῆς ἂ' ἰδοὺ δ' αἶ.

Hic sedens Minos a Iouis de semine natum,

Iura sedens Umbra dabat hic sceptrumq; tenebat.

Quem Regem stantes, quem Regem iura sedentes,

Pescabant, anlam ditu que turba frequentat.

Natus est autem Minos ex Europæ, quam alij Phœnicis, alij
Agenoris filiam crediderunt, & ex Iouis concubitu, quæ Sar-
peionem etiam & Rhadamanthum peperit, vt ait Ilæcius. Hic
cum furtiuo partu natus esse crederetur, post Iouis Aste-
rij obitum impediabatur à Cretensibus quo riuus in patet:

num imperium succederet. Quare cum persuadere Cretensibus niteretur se diuinitus regnum esse suscepturum, Neptuno se taurum immolaturum vouit, si sibi faustum signum ostenderet. Cum taurus insignis repete e mari apparuisset, regnum illi a Cretensibus delatum est, ut scripsit Zezes in historia 19. primæ chiliadis. Reliqua quæ ad labyrinthum, Dædalumque pertinent, in Dædalo explicabimus. Fuerunt qui dixerint Minoem fuisse insule hospitem Cretæ, alij putarunt fuisse indigenam, at non Iouis filium. Verum difficilimum huiusce rei veritatem inuenire existimo, tum ob varias scriptorum sententias, tum etiam ob temporum interuallum. Ephorus autem Minoem Rhadamanthos cuiuspiam antiquissimi, & propter iustitiam ac æquitatem celeberrimi viri imitatore[m] fuisse scribit, qui postea propter iustitiam Iouis filius fuit existimatus. Homerus in Odysl. 7. non Iouis filium postea, sed βασιτην tantum, discipulum scilicet Minoem nuncupauit, quem per annos nouem scribit regnasse in Creta, ut patet in his:

κρήτη τις γὰρ ἐστὶ μέσση ἐν ἰσθμῷ πάντη,
καλὴ καὶ πύρρα, πῶς ῥότος. ἐν δ' ἀνθρώποις
πρῶτοι ἀπέχρισται καὶ ἐνθάκοντα πόλις.

ἔλλα δ' ἄλλων γλώσσα μεμιγμένη. ἐν μὲν Ἀχαιοί,
ἐν δ' ἑτέροις τετρακτάρει, ἐν δὲ κύνωσις,
ἄωριος τε τριχάικες, δῖοι τε Πηλασγοί.

τίσι δ' ἐν κνωσὸς μεγάλη πόλις, ἴθα τε Μίνως
ἐνθάκων βασιλευσάντων μεγάλῃ βασιτη.

Creta mari medio iacet insula: fertilis illa est,

Et multis habitata viris. hanc undique fluitum

Pulsant. sunt vrbes hic non agintæ: nec vnus

Est sermo, e cunctis sed mistus. sunt ibi Achæi,

Magnanimi & vers Cretes, pariterq; Cydones,

Martigenæ Dores, gens & diuina Pelasgi.

Hæc inter Gnosus præclara vrbs, ipseq; Minos

Discipulus Iouis hic nonum regnauit in annum.

Quamuis Eusebius & alij scriptores, non parum inter se de numero annorum, quos Minos in Creta regnauit, dissentiunt. Vfus est (ut aiunt) Minos Rhadamanthi opera viri quidem boni, sed qui tamen regias artes non profus fuerat edoctus, quem Minos in vrbe habuit legum custodem, cum extra vrbe[m] Talais opera vreretur, qui vocatus fuit Æreus, quia tabu-
las

Las atreas per vicos circumferret. Fama est longè lateque Minoem mari imperasse, atque propter Androgei mortem bello Atheniensibus illatos tributarios fecisse, ut in Theseo scriptum est à Plutarcho, & nos suo loco declarabimus. Habuit Minos Androgeum, Glaucum, Deucalionemq; filios, & Phædræ & Ariadnam. memoriæ prodidit Zezes 19. primæ chiliadæ Minoem à filiabus Cocali per dolum fuisse ita necatum: cum fugientem Dædalum insequens venisset in Siciliam, à Cocalo per benignè hospitio accipitur, tum ab eius filiabus, bulliente aqua arte Dædali è laqueari, summoque fastigio domus repente demissa, in balneum perfusus enecatur. fuit eius filius etiam ex Acacallide Oaxus, qui nomen dedit vbi Cretensi. Verùm sine Iouis & Europæ fuit filius, siue ob suas virtutes Iouis filius dici meruit, iudex apud inferos fuit creditus, ut scripsit Plato his in Gorgia: *Ἐγὼ μὲν οὐ τῶντα ἴγνακίος πέπειστος ἔμην, ἰπποδάμου δὲ κατὰς ἕως ἑμαυτῆ, δύο μὲν ἐκ τῆς Ἀσίας, μίνα τε καὶ ῥαδάμανθω· ἕνα δὲ ἐκ τῆς Ἑυρώπης, Ἄιακόν. Ego sanè vel vobis prior cum hac ipsa cognouerim, filios meos iudices institui, duos quidè ex Asia, Minoem ac Rhadamanthum; vnum ex Europa, Æacum.* Atque ne omnia hic ascribam, eorum quæ sequuntur hæc est sententia: hi ergo postquam mortui homines eò accesserint, iudicabunt in prato, & in trivio, ex quo geminæ procedant viæ, altera ad Tartarum, altera ad insulas beatorum. Asiaticos Rhadamanthus; eos verò qui ex Europa accedent, Æacus iudicabit. Minoi illud erit munus, ut si quid fuerit ambiguum diiudicet, ut quàm iustissimum fiat iudicium, ac legitimè in posterum animæ demittantur. Hæc sunt illa quæ traduntur de Minoe inferorum iudice ab antiquis, quæ spectat ad id, de quo agitur, negotium. Nunc de reliquis iudicibus transigamus.

De Rhadamantho. CAP. VIII.

RHADAMANTHUM etiam Iouis Asterij & Europæ filiū ob singularem prudentiam & æquitatem animarum fuisse iudicem antiqui scriptores tradiderunt. Hunc aiunt omnium hominum suæ ætatis fuisse temperantissimum, cuius temperantiam admiratus Theognis, hæc de illo cecinit:

*ἂν εἰ σὺ πρῶτος μὲν ἴγης ῥαδάμανθωνος αὐτῆ,
πλείστα δ' εἰδῆς Αἰολίδε Τισύφω.*